

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 34.

V četrtek 25. velikiga serpana 1853.

Tečaj VII.

Izročilo Marij.

(Misionarjem.)

O Marija, naša mati!
Čez valove od nevihte gnane,
V dežele nam vsim neznane,
V te zaupajoči gremo,
O Marija, vari nas!
O Marija, vodi nas
Po pravi poti v sveti raj!

O Marija, naša mati!
Če nesreča nam bo konc kazala,
Up naš pobijala terda skala,
Takrat mater nam se skaži!
O Marija, vari nas!
O Marija, vodi nas
Po pravi poti v sveti raj!

O Marija, naša mati!
Kadarkoli bomo v hudi sili
K tebi, o Marija! se obrnili,
S svojim krilam nas zakrivaj.
O Marija, vari nas!
O Marija, vodi nas
Po pravi poti v sveti raj!

O Marija, naša mati!
Kakor veš in znaš, nas varno vodi!
Skerbna, mila mat' nam vedno bodi,
Zlaj in na vse večne čase!
O Marija, vari nas!
O Marija, vodi nas
Po pravi poti v sveti raj! Janez.

Bog in družina.

Še prejden je bila kaka družina na zemlji, je Gospod Bog že za to skerbil, de je svoje Ime prihodnjim družinam neizbrisljivo v njih serca zapisal; zato je človeka vstvaril po svoji podobi, in On sam je bil, kateri je prvo družino, Adama in Evo, vodil in učil, kakor oče svoje otroke. Že samo ta pogled na prvo družino na zemlji nas uči, kako potreba je, de mora vsaka družina z Bogom sklenjena biti, če hoče imeti časno in večno srečo; brez Boga pa mora priti vsaka hiša, vsaka družina v nesrečo. —

Od kod pride toliko žalostnih zmešnjav per domačijah, od kod toliko tožb zavoljo nesrečnih zakonov, zavoljo porednih otrok, zavoljo revšine in nadloge, zavoljo vsakdanjih preprirov v hišah; — od kod tedaj pride vse to, vsa ta revšina in nadloga današnjih časov? Vse to večidel od tod

pride, ker so ljudje Gospoda, svojiga Boga, pozabili, ker nimajo več žive vere va-nj in ne več pokorsine do njegove presvete volje t. j. do njegovih zapoved. Zakaj le tista kersanska hiša, le tista kersanska družina zamore srečna in od Boga blagoslovljena biti, ktera ima živo vero v Boga in v strahu Božjim živi. Le samo strah Božji uči zakonske v ljubezni in zvestobi živeti, in se med seboj posvečevati; le samo strah Božji daje staršem modrost in moč otroke prav po kersansko izrejevati, posle prav učiti in vse zopernosti tega življenja stanovitno in zaupljivo prenasati. Od vsiga tega se bomo lahko prepričali, ako le tole nekoliko prevdarimo:

Kako lepo je, če imajo zakonski živo vero v Boga in v strahu Božjim živeti! Tukej ste sicer dve telesi; ali ker sta sklenjena z vezmi kersanske ljubezni, sta tako rekoč eno serce in ena duša. Skupej opravljata svojo molitev, skupej svoj post; učita, opominjata in podpirata se. Skupej prejmeta sveto obhajilo; naj pride kaka nadloga, žalost ali veselje, oba občutita. Nič si ne prikrivata, in si ne delata težav. Zjutrej in zvečer, pred jedjo in po jedi opravljata svoje molitve. Tako ljubezen in v zajednost Kristus vidi in sliši in se veseli, takim On svojiga Duha pošilja. Zakaj sam pravi: Kjer sta dva ali trije v mojim Imenu zbrani, sim jaz med njimi; kjer je pa Kristus, tam nima hudobni duh nič opraviti. Le tam tedaj, kjer je živa vera in strah Božji med zakonskimi, tam je tudi lepa edinost in ljubezen; tam je tudi poterpežljivost, zakaj taki, ki se Boga boje, vedo, de noben človek ni brez slabosti, de moramo tedaj vsi s svojim bližnjim poterpeti.

Zraven svojiga lastniga posvečenja pa ne pozabijo kersanski starši tudi za svojo družino skrbeti. V tem, ko drugi po posvetni nečimurnosti, lakomnosti, pregrešnim razveseljevanju hrepené, skerbi dober kersanski gospodar po zgledu svetiga Jožefa kakor čuvaj in varh za neumerjoče duše svojih domačih, ne le otrok, ampak tudi poslov, ktere ima za Kristusa in večno življenje izrediti in ohraniti: zakaj tak dober kersanski gospodar vé, de bo treba odgovor za-nje dajati. V ravno takim duhu tudi dobra kersanska gospodinja doma dela; prav vživo so ji pred očmi velike dolžnosti do otrok, zato si perzadeva na vso moč, že v prvi mladosti svojim otrokam strah Božji in ljubezen do Boga v njih mehke serca vtisniti. Če se mora človek vsake reči, če jo hoče znati, zgoodej začeti učiti, mora to od nar veči vednosti, od pobožniga življenja, toliko bolj veljati. Iz ust svoje matere mora prejeti otrok prve resnice

sv. vere, na njenim naročju se mora že tako rekoč učiti poznati Očeta v nebesih, in komej ko govoriti začne, se mora že učiti zgovarjati presveto Ime Jezusovo. In kako globoko se te prve resnice s. vere, ki jih otrok od svoje pobožne matere sliši, dostikrat za celo življenje njegovimu srcu vtisnejo! Tako nam perpeveduje s. Avguštin, da ga je njegova mati, s. Monika, že zgoodej s sv. križem zaznamovala, in da ga je učila, presveto Ime Jezusovo zgovarjati, pa tudi ljubiti; in on sam dalje pripoveduje, da se je bil sosebno ta nauk njegove dobre matere tako močno njegovimu srcu vtisnil, da ni imel poznejši dolgo časa nobeniga veselja do posvetnih bukev, zato namreč ne, ker ni v njih najdel presvetiga Imena Jezusoviga. In pobožen in učen moz, ki je clo skof bil, in pred nekoliko leti na Nemškim umrl, je v visoki starosti poln hvaleznosti in ves glnjen tako le govoril: „Včno ostaneš tvoj dolžnik, preljuba mati! Kolikorkrat mi pred oči pride tvoj pogled, tvoje pobožno življenje, tvoja poterpežljivost, tvoja molčečnost, tvoja milosina, tvoja delavnost in tvoja vedna molitev, se mi zdi, kakor da bi bil ves vnet za včno življenje in za sv. vero, in tih sv. občutljejev, teh naukov ni bila v stanu nobena rec na svetu v meni zatrete.“

— Torej le to rečem: O blagor otrokam, kateri dobro, kersansko mater imajo! — Pa premislimo tako kersansko hišo ino družino v njenim domačim življenju. Tukej je hiša skorej kakor cerkev, kjer se Božja beseda v časti ima, kjer se veliko molitve opravi, kjer za vsaki nar manjši dar Boga zahvalijo; zakaj v taki kersanski hiši vsi vedo, da vsak deher dar le od Boga pride, da posebno njegove pomoči in gnade vedno potrebujemo, ker brez nje nismo v stanu nič zasluženja vredniga za včno življenje storiti, brez ktere je se clo naše perzadevanje in delo brez teka in sadu. Z molitvijo se toraj v taki kersanski hiši delo posvečuje, ker namreč zjutraj pred delam domači molijo, in z dobrim namenam svoje dela Bogu darujejo. Tega pa skorej opomniti ni treba, da se v taki dobri kersanski hiši ne pase lenoba, ali postopanje; zakaj v taki hiši dobro vedo, kaj sv. apostel Pavl pravi: da, kdor ne dela, naj tudi ne je.

Vender pa ne smemo misliti, da bi bila taka hiša ali družina, kjer se živa vera v Boga in strah Božji znajde, brez križev in terpljenja. Sej pravi sv. pismo, da, kteriga Bog ljubi, tega tepe. Torej je gotovo, in skusnja nas uči, da Bog tudi dobre kersanske hiše in družine s križi in nadlogami obiskuje. Da ne bom v misel jemal pobožniga Joba, ali pravičniga Tobija, opomnim le male Božje družinice v Nacaretu. Kaksni križi so to bili, ker so mogli pred grozovitnim Herodam v Egipt bezati, ali pa, ker so mogli vedno v revšini živeti! Kaksno žalost sta občutila Marija in Jožef takrat, ko sta Jezusa zgubila, in ga s toliko žalostjo iskala! Vunder kakor sta Marija in Jožef vse to voljno preterpela, ravno tako se vedo tudi kersanske hiše in družine v terpljenju v voljo Božjo vdati in se z Bogam in z vero tolaziti. Včasih pride revšina in skerb za življenje, pa pravični se je sv. Pavlam „naučil, s tem, kar ima, zadovoljin biti; on zna per majhnim in zna per obilnim biti“. Filip. 4, 11—14. On svoje skerbi po besedah s. Petra Gospodu prepušti, ker ve, da On zanj skerbi. 1. Pet. 5, 7. in se per zgubi svojiga premoženja ohrani živo vero v Boga in terdno zaupanje, in reče s pobožnim Jobam: „Gospod je dal, Gospod je vzel, Ime Gospodovo naj bo česeno!“ Job 1, 21. Ako smert kteriga

njegovih ljubih pobere, se ve pravični tolaziti, rekoč: „Kakor je volja Božja, tako naj se zgodi!“ Zraven tega jih upa tam enkrat zopet dobiti, kjer ne bo več nobene ločitve. Pride bolezen, ali pa mora marsiktero grenko od hudobnih ljudi preterpeti, pravični in bogaboječji tudi tukej ne obupa, zakaj dobro ve, da morajo po besedah sv. pisma vsi, kterikoli hočejo v Kristusu pobožno živeti, preganjanje terpeti, in da tistim, kteri Boga ljubijo, vse reči k dobrimu služijo. In zato tudi povzdigne tak, opert na sv. vero, med hudimi nadlogami, ki ga zadevajo, z zaupanjem svoje oči proti nebesam, in se tolazi s svetim apostelnam Pavlam rekoč: „Od vsih strani nadloge terpimo, ali ni nam britko: stiskani smo, ali ne omagamo; preganjanje terpimo, ali nismo zapuseni; tlačeni smo, ali ne poginemo“. Vunder ne vlačijo se zmirej černi oblaki časnih nadlog in nesreč nad glavami pravičnih, posije jim tudi mnogokrat prijazno solnce časniga veselja in tolažbe, kakor per Jobu in Tobiju. Sosebno pa je clo grenka smert pravičnim doher angel, kteri jih reši iz težavniga časniga življenja, in jih prestavi v boljši kraj, kjer jim je boljši, kakor tukej na zemlji.

To je hiša ali družina z Bogam t. j. ktera z Bogam lepo ravna. Kdo ne spozna pač lahko, da zamore vsaka kersanska hiša in družina le samo srečna biti, če z Bogam lepo ravna, in se njega boji? O da bi čedalje več tacih his in tacih družin na svetu bilo, gotovo bodo potem ljudje veliko bolj srečni že tukej v tem revnim življenju, sosebno pa tam enkrat per Bogu v nebesih na vse večne čase!

J. K.

Družba mladenčev za pobožno življenje pod varstvom Marije prečiste Device in angelskiga mladenca sv. Alojzja.

(Konec.)

16. Mladeneč, ki je ud te družbe, se pobožnosti ne sme sramovati, in zato tudi ne, da je ud pobožne družbe.
17. Zegnani križec, ki ga udje družbe dobe, naj mladenec, če je mogoče, pri sebi nosi, naj ga zjutraj, ko vstane, in zvečer, ko spat gre, pobožno kušne; tako tudi ob času kake skušnjave.
18. Družbini mladenec brez potrebe žival ne sme terpinčiti ali martrati, in naj o priložnostih tudi druge uči, jih ne terpinčiti.
19. Od mladenčev, ki se pred pristopam v to družbo tobaka piti niso pervadili, se prečakuje, da se tudi po tem ne nepotrebne, in marskterimu skodljive reči, pervajali ne bodo.
20. Od premožniših udov se bo tudi kako majhno darilo v denarjih perčakovalo, da se bojo potrebne reči za rabo in v prid cele družbe, postavim koristne bukve itd. napraviti zamogle.
21. Mladeneč, ki je ud te družbe, naj per priložnosti tudi druge se postene mladenec z obnašanjem in poducenjem za ljubezen do deviške čistosti, in tako za pristop v to družbo pridobljuje; zato naj bo povsod lep zgled pobožnosti, gorečnosti in strahu božjiga, posebno tudi v cerkvi; vender vselej brez hinavsine. — Naj pa mladenec, kteri, bodi si iz kakorsniga kolvzroka, niso ali nočejo biti udje te družbe, nikar ne zaničuje, kakor bi mislil, da je boljši od njih; raj naj prevdari, kar svet Pavl go-

vori: „Kdor meni, de stoji, naj gleda, de ne pade“. — Naj bo pa tudi neprestrašen, če ga drugi zaničujejo; tega naj se raji veseli, ker je tako Kristusu in svetimu Alojziju nar bolj podobin.

V. Obljubljenje.

„O Derica brez madeša in božja mati Marija! jest obljubim Tebi in angelškemu mladencu svetimu Alojziju, od dans zanaprej za čistost, ki je Tebi tolikanj dopadljiva čednost, z rso močjo skerbeti, in se vsih grehor, ki so ji nasprot, skerbno varovati. — Tudi ti obljubim, vse postave te družbe zvesto spoštovati, in nobene redama in prostovoljno ne prelomiti. — O mogocna kraljica nebes! naj ta moja resnična obljuba Tebi dopade, in sprosi mi od svojiga Sina Jezusa Kristusa milost, de jo vselej zvesto spoštujem, v Teboj cast in v svoje zveličanje! Amen.

* Se opomni, de ta obljuba mladence vender pod posebnim greham ne veže, kakor postavim Bogu storjene obljube, in de torej prelomljenje te ali une postave za družbiniga mladence ni veci, ampak le toliko greh, kolikor je prelomljenje v njih zapopadenih, in po božjih ali cerkvenih zapovedih vsim kristjanam naloženih dolžnost tudi drugim greh, ki niso udje te družbe, in pa, kolikor Bog prelomljenje tudi človeku obljubljene zvestobe sovraži. — Tudi v posten zakon stopiti, ta obljuba mladencem ne brani, veliko več tistim, ki so v ta stan poklicani, k srečnu zakonu perpomaga; zato naj tudi tisti, ki morde ta poklic imajo, k tej družbi radi perstopijo; zakaj le če bojo v deviskim stanu Bogu dopadljivo živeli, bojo za srečnu zakon prav perpravljeni; in k takšnemu, Bogu dopadljivemu življenju ta družba napeljuje.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Gospodje misionarji: Luka Jeran, Jožef Gostner iz Tirolskega in Ignaci Kol iz Avstrijskiga so se z nekaterimi rokodelci vred pretekli pondeljik v Terst podali, kjer se jim bota še dva duhovna, g. Jožef Lap, kaplan v Dobu, in g. Alojzi Halter, tirolec, pridružila; prihodnjo saboto jo bodo pa po morju v Aleksandrio, potem v Kairo in skoz pušavo v Hartum k ubogim zamuream odrinili. Bog jim posli svojiga angela, de jih vodi po vsih potih in srečno perpelje h koncu njih popotvanja!

* Več deklet v Ljubljani je zlozilo 50 gold. za odkupljenje zamurčika, kateri naj bi se imenoval Alojzi Pohlevin. Ravno tako smo iz Gorice prejeli 50 gold. za odkupljenje zamurčika, kateri naj se zove: „Mohor Geriški“. Bog plati!

Iz Komenda. Za vsakiga prijatla mladosti, zlasti za tiste, ki so od tukajšne na novo pričete šole že slišali ali brali, bo gotovo mikavno in podbudljivo, od njene prve očitne poskušnje kaj zvediti, ki se je v dan sv. Lorenca, 10. dan t. m. obhajala. Namerilo se je bilo, de je v jutro ravno tega dneva pogreb pridne solarice bil, ki so jo zatorej solarji nesli, drugi šolski otroci pa lepo pospremili, in ji kakor svoji šolski tovaršici s svojo skupno molitvijo tudi po smerti bratovsko ljubezen skazali. O poldevetih je bila potem zahvalna solarška sv. maša, pri kateri so otroci najpred mašno pesem: „Jezus male k sebi kliče“, potem od sv. Alojzija, h koncu po „Te Deum“ pa zahvalno pesem s združenim in tako priserčnim glasom peli, de je bilo prav lepo in ginitivo jih slišati. Čeravno je bilo med letam nekaj otrok večih in manjih šolo po-

pustilo, jih je vender še okoli 120 tudi poletni čas pridno in stanovitno v šolo hodilo, kateri so se po s. maši pri šolski poskušnji znajdi. Gospodov, duhovnih in svetovnih, se je bilo do 14 k poslušanju nabralo; tudi prečastiti gospod tehant bi bili radi prišli, ko bi ne bili zavolj neprevideniga in neudlašljiviga opravila zadržani bili. Tudi nekaj sosesknh mož, posebno veliko pa žensk, mater in deklet se je bilo šolo poslušat, kaj so se otroci naučili. — Pri spraševanju kersanskiga nauka se je pokazalo, de si čast. gosp. Janez Brenc, začetnik, vodja in katehet te šole, sosebno veliko prizadevajo, nauk Kristusov s primernimi zgledi in zgodbami pojasnovati, ter ga tako prav v um in serca otrok vtičiti. Tako so otroci pri tem pripovedovali od solarčika, ki ga je enkrat nekoliko pozneji domu pridšiga oče kleti začel; dobri otročiček pa je pred-nj pokleknil in ročice povzdignil rekoč: Oče! lepo vas prosim, le preklinjajte me nikar — raji me tepite, ce sim zaslužil! In te mile besede lastniga otroka so očeta tako ganile, de se je pohajsal in kletev zapustil. Pravili so otroci (iz pripovedi sv. Avguština) tudi od matere, ki je bila svoje otroke zaklela, in so se pri tej priči vsi tresti jeli, in potem do smerti to nadlogo terpeli — razun dveh, ki sta bila na grobu s. Stefana z zaupno molitvijo pomoč in zdravje zedobila; mati pa se je bila v obupnosti zavolj svoje zakletve in očitne kazni obesila. Vedili so otroci tudi zalostne izgleds povedati, kako Bog take ljudi kaznuje, kateri ptičke in druge živalce terpinčijo, ali z živino sploh gerdo ravnaajo, in s tem Stvarnika vsih stvari zalijo. Takšno spraševanje kersanskiga nauka tedej ni le otrokam, ampak tudi pricujočim staršem mikavno, podučno in spadbudljivo bilo. — Pa tuli g. Jožef Letnar, oglar in šolski pomocnik, se je s svojim prijaznim obnašanjem, vabljiim spraševanjem in prijetnim razlagovanjem pri poskušnji v branjo, številstvu in pisanju prav spretniga učitelja skazal, posebno ker vse te reči lepo na zadeve otrok, na okoljsine in potrebe kraja in na življenje obračati ve. Posebno pohvalo tudi še za to zasluži, ker si veliko prizadeva, de se otroci primernih napevov (viž) in pesmic za cerkev, šolo in dom ucijo in prav lepo zapeti znajo. De se le pri učitelju zmožnost in dobra volja najde, je sčasama vsaka reč še zmiram boljši! — Ker so g. Janez mem kersanskiga nauka otroke tudi v sadjoreji znanos in djansko ucili, so jih h koncu šolske poskušnje tudi od pravniga sejanja pesek, od dobriga izrejenja in oskerbljevanja mladih drevesic in od potrebniga snazenja stariga drevja nekoliko prasali, ker so otroci tudi prav lepo odgovoriti in razložiti vedili. — Na zadnje so bili nar pridni učenci in učenke, kateri so se v zadržanju in učenju nar boljše skazali, očitno iz zlatih bukev brani in pohvaljeni; prvi med njimi so bili z lepimi bukvicami, drugi pa s svetopisemskimi podobami obdarovani. Potem sta bila še en učenec in ena učenka s srebrenim denarjem v rudecim ovitku obdarovana zavolj posebne pridnosti v izrejenju in oskerbljevanju sadniga drevja; zraven teh dveh je pa zavolj pridne sadjoreje tudi še veliko drugih iz zlatih bukev branih in pohvaljenih bilo, kateri so vsi skupej to leto 955 sadnih drevesic priredili. — K sklepu so še domači čast. gosp. fajmster besedo poprijeli, ter pridne solarje in solarice in njih dobre starše pohvalili, druge pa opomnili, naj se od dobrih otrok in skerbnih staršev uče, razvidni prid šole spoznati, de bodo v prihodnje njih lepe izgleds posnemali. Po zahvalni molitvi pa so otroci še dve lepi pesmici priserčno zapeli: „Poskušnja dokončali“ iz bukvic „Sveto opravilo za solarje“ — potlej pa pesem: „Vesel solarček“ iz „Šolskiga prijatla“ 9. lista t. l. (ki jo je verli učitelj gosp. Andr. Praprotnik zložil.)

Pismo iz Srednje Vasi na Bohinskem 4. t.

m. popisuje grozno žalostni stan, ki ga je toča v tem kraju napravila, in med drugim pravi: „Bohinski kraji so zares prav revni, zakaj nesrečna noč od 19. do 20. maliga serpana je vso lepo dolino v pušavo spreobrnila. Trikrat zaporedoma je toča šla; pervikrat okoli osmih, škoda je bila velika, pol polja je bilo že pokončaniga; okoli devetih je pa toča tako sula, da je v četrty ure 4 perste debelo vse pokrila; po polnoči je tretjič šla, pa ni mogla več škode narediti, ker je že popred vse bila potokla. Slišim in berem sicer, da je veliko krajev ta nesreča zadela; vendar se pa prederzajem reči, da je škoda po Bohinskem od vseh krajev nar več; zakaj v družih krajih so saj nekoliko beliga žita že spravili in imajo tudi upanje, da bodo ajde pridelali; pri nas pa še nič zrelega ni bilo in ajde zavoljo prevelicega mraza ne moremo pridelati; toraj Bohinci letas družiga ne bodo pridelali kakor nekoliko repe. Lahko se toraj razvidi, da naši reveži ptuje pomoči silno potrebujejo“. Slovenci, vedno pripravljeni, nesrečnikom obilno pomagati, bodo gotovo tudi tem revežem kolikor toliko pripomogli, ker imajo dobro v spominu Jezusove besede: *Kar ste storili klerumu nar manjših bratov, ste meni storili*. Vredništvo bo darove, tem nesrečnikom namenjene, z veseljem sprejemalo in jim jih hitro poslalo.

Poglejte sad ponočniga vlačuganja! — V neki vasi na Tominskem je mladenec, v 22. letu svoje starosti, od kteriga se je upalo, da bo lepo posestvo, per kterim je malopriden oče globoko zagazil, kdaj spet na noge spravil. Res bi bil od tega mladenca mislil, da je jabelko precej deleč od debla padlo. Ali kaj pomaga, če slabi zgledi staršev od natore dobrih serca niso zadosti spridili, ker so pa slabi tovarši to kmalo doversili? Začel se je namreč mladenec ponočnim vlačuganjem perdruževati, in je prišel tako v solo vseh napak in razuzdanost; kmalo se je tako izuril, da je v ponočnim razsajevanju veliko svojih pajdašev prekosil. Vender še eno je mankala, da bi bil popolnoma spaka: vpijanl se še ni. Večkrat se so tovarši poskusili per kaki pivi ga poživiniti, pa natora se je mende tega dolgo branila. Enkrat — tam po velikinoci — so ga vender tako na voljo perpravili, da se je dal s žganjem zaliti. Kadar je bilo že vsiga zadosti in čez mero, so vleče domu, pa najde hišo zaperto; in ker mu nobeden ne odpre, gre v skedinj, ter se vleče v seno. Kratko: drugi dan pozno ga tam najdejo — na pol mertviga, in vsiga premenjeniga. Smerti so ga sicer še rešili, ali na pameti je od tistiga časa popolnoma zmešan, da ga morajo zdaj starši noč in dan v posebni sobi zapertiga varvati, ker ga niso hotli zdraviga v pravičnim strahu imeti. — Vedno nek strah razodeva, da se bo pod njim vderlo, in da se bo v kako globočino pogreznil. Sicer je tako zgubljen, da se ne zavé, če mu je jesti ali piti potreba.

Dobrotnikom srednjo-afrikanškiga misiona.

Rad bi se slehernimu posebej zahvalil, in, kolikor za uboge zamurce občutljivih serc bije, rekel: „**Bog poverni!**“: ker pa zavoljo obilno religija sterila dobnitnikov není tega ni moč, torej vse to opravilo Bogu zročim, kteri je serca k dobroti vnel: On naj milostne serca ljubeznjivo tolaži v njih nadlogah, ki v svojim nezmernim usmiljenju tudi le ene kapljice rode brez placila ne pusti. Naj se vsak dar izide Njegovimu Imenu v čast, ktero bodi hvaljeno rekoma! — *L. Jeran.*

Mill darovi.

Za odkupljenje zamurčikov.

Neka dobra duša 20 gold. — L. 1 gold. — H. K. 1 gold. — Primaž 1 gold. — „Černi na truplu, da bi bili beli na duši“ 2 gold. — Izidor 1 gold. — Maria 1 gold. 3 kraje. — G. S. 4 gold. 6 kraje. — Dobrotnica 2 gold. — G. M. Vodusek 10 gold. — Dvo osebi iz Ježice 1 gold. 40 kraje. — Neimenovana 3 gold. — Delavci v Ljubljanski sladkornici 11 gold. 36 kraje. — G. A. Martinec iz Veprimca 1 tolar, to je: 2 gold. — Ferdinand in Franc Omeje 2 gold. — Terezia Omeje 1 gold. — G. R. 40 kraje. — M. K. 20 kraje. — K. Okern 1 gld. — Iz Gorij 15 gld. — Neimenovan 1 gold. — Antonia 1 gold. — J. D. 20 kr. — M. P. 2 gold. — M. K. 1 gold. — T. P. 40 kraje. — J. K. 1 gld. 4 kraje. — K. P. 33 kraje. — M. M. 20 kr. — G. B. kupec 4 gold. 48 kraje. — Oseba 18 kraje. — Tri osebe 40 kraje. — Dekla 1 gold. — M. Hicinger 1 gold. 20 kraje. — M. Kosir 1 gold. — A. H. 1 gold. — Več dobnitnikov 5 gold. 18 kraje. — Štiri osebe 1 gold. 22 kraje. — Janez Šuster 20 kraje. — Več oseb iz Šmartna pri Liti 3 gold. — M. Zorka 1 gold. — Meta 24 kraje. — Iz Polja 1 bukve in 3 gold. 10 kraje. — G. Ferdinand Malihofski 1 gold. — Katra 30 kraje. — Dve sestri 4 tolarje, to je: 6 gold. — A. Č. 30 kraje. — M. J. 20 kraje. — J. A. 1 tolar, to je: 2 gold. — U. M. 36 kraje. — M. Ž. 1 gold. — M. V. 12 kraje. — M. J. 1 gold. — M. S. 3 kraje. — Več deklet 1 gold. 16 kraje. — G. V. P. 3 gold. — Duhoven 3 gold. — Dobre duše iz sv. Križa poleg Turna 5 gold. 5 kraje. — Njih več, ki nočejo imenovani biti, skupej znese 5 gold. 39 kraje. — Šolarice Loškiga nunskega samostana 8 gold. 34 kraje. — Meta Andrejčič, kuharica 21 kraje. — Franc Baydek, posestnik 10 kraje. — Mica Petrič 6 kraje. — Urša Marinček, dekla 6 kraje. — G. Anton Čibašek, fajmošter 1 gold. — Iz Bohinske Bistrice 28 gold. — Več dobnitnic iz Šmarja 2 gold. 30 kraje. — Gosp. fajmošter Pavšič 5 gold. — G. St. 3 gold. — Več dobrih duš iz Šmartna pri Liti 6 gold. — Šolarji v Servoli in nekteri drugi dobnitniki 15 gold. 30 kraje. — Iz Baštanske fare 12 gld. 22 kraje. — Gosp. Juri Gornik 2 gold. — f — iz Toplic 1 gold. — Iz Postojne: Maria Leban 1 gold. — 2 dobri duši 1 gold. — in še 1 od tam 18 kraje. — Iz Žuzemberga 20 gold. — Iz Ribniške okolice 1 gold. 20 kraje. — Iz Sore A. S. 1 gold. — P. N. 2 dvajsetici. — Iz Horjula 42 kraje. — Iz Rakitne 10 gold. — Iz Stare Cerkve: šolarji 3 gold. — dober mež J. P. 2 gold. — J. G. 1 gold. — Učenci v Planini 13 gold. 30 kraje. — Iz Brezovice 40 kraje. — Grajska fara 6 gold. 58 kraje. Šolarji I. razreda v Gradu 3 gold. 7 kraje. in šolarji II. razreda 5 gold. 26 kr. — F. P. iz Ljubezni do bližnjiga 2 gold. 12 kraje. (križavec.) — Reši jih, o Gospod! 1 goldinar — Iz Šmarje: I. I. 2 goldinarja 12 krajearjev. — Jozeza Klemenčič, gospodinja, 2 goldinarja. — Dobrotnica 1 goldinar. —

Mill darovi.

Za afrikanški mision: Iz Šent-Kocijana pri Turjaku: gospod Anton Čibašek, fajmošter, 11 goldinarjev. — Več deklet iz Ljubljane 2 gold. —